

“दृष्टिनः पदलालित्यम्” - उद्धृतांशस्य वात्पर्यं निरूपयतु ।

अथवा,

दृष्टिनः रचनाशैलीं विश्लेषयतु ।

संस्कृतगाद्यसाहित्यस्य अत्युच्चस्थाने विराजते

दृष्टी, लोककथाम् अवलम्ब्य स्वप्रतिभाक्तेन अत्युत्तमं गद्यकाव्यं रचितं तेन, राजप्रासादस्य क्षुब्धसीमाम् अतिक्रम्य समाजस्य अन्तरे स विराजितवान्, केशकुमारचरितं तस्य अत्युज्ज्वलं दृष्टान्तम् ।

दृष्टिनः गद्यरचना अतीव सुमधुरं सरलं प्राञ्जलञ्च । कीर्त्यसमासबद्धपदरचना एव औजोगुणस्य मूलम् । तस्य रचनायां औजोगुणस्य प्रयोगं दृश्यते, परन्तु सुबन्धुवाणाभ्याम् अतीव खल्पम् । अधिकार्शे स्थले तस्य गद्यं सहजवीर्यं सुखपाठ्यं च ।

सुललिता पदरचना दृष्टिनः वैशिष्ट्यम्, यथा कालिदासस्य उपमा भारविक्रमेः अर्थगीर्श्वं च तथा दृष्टिमीडपि ललितपदविन्यासः । उक्तञ्च सहृदयेन केनचित् —

“उपमा कालिदासस्य भारवेरर्थगीर्श्वम् ।

दृष्टिनः पदलालित्यं माये सन्ति त्रयो गुणाः ॥”

शब्दचयने नैपुण्यमेव अस्य प्रसिद्धेः प्रधानभूतं कारणम्, शब्दार्थयोः अपरुपं समन्वयं दृष्टिनः काव्यस्य मुख्यभूतं विषयम् । राजवाहनचरितस्य प्रथमे उच्छ्वासे विशृङ्खलस्य कन्यान्तःपुरस्य वर्णनायां पदलालित्यस्य एकं दृष्टान्तम् —

“उपलभ्यैव च किमेतदित्यतिपरित्रासविह्वला मुक्तकण्ठमाचक्रन्दे

राजकन्या, येन च नत्सकलमेव कन्यान्तःपुरम् अग्निपुरतमिव पिशाचोपहतमिव वेपमानम् अनिरुध्यमाणतदात्वाय - त्तिविभागम् अगण्यमनरहस्यरक्षासमयम् अवनितलविप्रविद्यमान - गात्रम् आक्रन्दविदीर्यमाणकण्ठम् अश्रुश्रीतोऽवगुपितकपीलतलम् आकुलीवभूव ।”

R
Mon

Rajavahanaacaritam

ⓐ - 23.03.2020

Sem-2/ce-3/Section-3

चरित्रचित्रणे अपि कृष्णिः कुशलता विद्यते । यथा थीष्णपुरुषः
 चण्डवर्मा तथा मनोमोहिनी अवन्तिसुन्दरी नश्य काव्ये अतिस्पष्टरूपेण
 चित्रियते । काव्यशास्त्रस्य रस-शैति-गुण-अलंकारादीनां प्रयोगे स
 आसीत् सिद्धदस्तः । ~~कथा~~ कथा-साहित्यस्य मूलभूतः अद्भुतः
 तस्य काव्ये अतीव प्राणवन्तः । उपमा-रूपक-उत्प्रेक्षा-व्यतिरेक-
 निदर्शना-श्लेष-यमकादयः अपि सार्थकरूपेण उपन्यस्तः ।

— 0 —